

Despre cauzele, pericolele și terapia pedofiliei

Poetul și profesorul Liviu Antonesei în dialog cu psihoterapeutul Dan Goglează
(interviu publicat în Revista de cultură Timpul – Iași, 2002)

*Dan Goglează, licențiat în psihologie-sociologie al Universității din Iași (1976) și doctor în psihologie este, de la sfârșitul anilor optzeci, după mai multe specializări în țara de adopție, psihoterapeut la Leverkusen în Germania. În acest an, a publicat la editura Polirom volumul **Psihoterapia ca relație a schimbării individuale**. Cum, pe fondul unor cazuri de notorietate, se discută mult despre pedofilie, am abordat și noi chestiunea, adresându-ne însă unui specialist cu experiență în domeniul expertizei și terapiei pedofiliei.*

LA: Direct și la subiect, prima problemă ar fi dacă pedofilia este ereditară sau dobândită?

DG: Pe scurt și la obiect lucrurile stau cam așa: s-au încercat analize ale cromozomilor X și Y combinate cu studii longitudinale pe gemeni bi- și monoziгоți, s-au studiat chiar și structurile cerebrale mai profunde, în special sistemul limbic din hipotalamus și s-a constatat de exemplu că nucleul INAH 3 este de trei ori mai mare la heterosexuali decât la homosexuali și că el ar putea determina alegerea unui partenerului sexual. Alte studii au verificat, fără rezultate semnificative, chiar influența testosteronului asupra embrionului în determinarea unor prevalențe. Realitatea este că nu există o confirmare științifică expresă privind pedofilia ca atare, s-a cercetat mai mult homosexualitatea (orice pedofilie în cadrul aceluiași sex este și o homosexualitate) însă nu s-a găsit nici un „Homo-gen” sau cromozomi care să determine sigur orientarea sexuală. După ultimele cercetări, se poate afirma că nici o formă de homosexualitate nu este ereditară sau determinată genetic și că nu este condiționată exclusiv de evoluția biologică a unor caracteristici ale corpului uman. Așa stând lucrurile singura explicație care a stat în picioare de-a lungul deceniilor este tot cea a lui Freud, ca fiind o dezvoltare nevrotică, o tulburare afectivă pe baza unei erori în evoluția ontogenetică a libidoului. Dacă ar fi fost determinată organic, atunci am fi putut s-o tratăm cumva, cum s-a și încercat în antichitate prin castrare, dar care n-a schimbat comportamentul homosexual al celui castrat. Existența bisexualității, a faptului că homosexualitatea apare uneori la o vârstă înaintată sau dispare la alte vârste și, nu la urma urmei, cazurile de vindecare prin tratamente psihoterapeutice sunt argumente care exclud ereditatea. Fiind psihogenă avem de-a face cu o determinare a câmpului psihosocial, iar primele forme de pedofilie au fost inițierea și seducerea tinerilor puberi fie de către adulți, fie prin pătrunderea în așa zisele „societăți închise” supuse unor ritualuri masculine, fie prin ademenirea materială. În acest sens piața actuală a pornografiei, sufocată de concurență, profită de promiscuitatea în care trăiesc multe

din familiile lumii mai sărace și oferă tot mai multe produse pedofile, cu un efect corespunzător asupra consumului.

LA: Poate fi cineva, care nu a avut anterior înclinații sexuale de acest gen, să fie influențat de pornografia pedofilă și să fie tentat la acțiuni sexuale cu copii?

DG: Posibilitatea unei contaminări nemijlocite și imediate este, statistic vorbind, extrem de mică în cazul adulților integrați familial și social. Cei care resping din capul locului atât filmele cât și pozele pornoinfantile sau se distanțează mintal consecvent de așa ceva nu sînt periclitați, însă dacă acestea încap pe mâna tinerilor în formare există un risc relativ ridicat al unei reacții empatice sau de curiozitate. Cercul pedofililor poate deveni prin reclama pornografică mai mare, consumul determină și sugerează disponibilități care pot trezi interese sau crea impresia unui consens social și face ca aceștia să devină mai activi în activitatea de prozelitism și, nu la urma urmei, ea aduce avantaje materiale. Pot exista desigur și adulți cu interese pedofile dar cu un puternic autocontrol, ce se rezumă doar la vizionarea unor filme pornopedofile fără a agresa un copil. Este vorba de așa numita pseudopedofilie și, la acest nivel, se poate produce o descărcare a conținutului refulat la nivelul fanteziei. Pe de altă parte, studiile au demonstrat o legătură semnificativă între vederea unor imagini agresive sexual și tendința de acceptare, tolerare sau chiar de aprobare a unor comportamente agresive care au fost respinse inițial. Propagarea pedofiliei prin pornografie sau mediatizare poate determina, în societățile mai puțin structurate, o escaladare gravă a fenomenului. Oricum, a viziona filme de acest gen și a accepta gânduri sau reprezentări cu un asemenea conținut este un joc autosugestiv extrem de periculos. Fenomenul pedofiliei poate fi întreținut și de modul în care reacționează membrii unei societăți în cazurile devenite publice, de atitudinea opiniei publice, de pedepsele „tolerante” sprijinite pe o legislație „nesigură” sau chiar de proiectele nerealiste ale unor specialiști sociali de „reintegrare” a unor incurabili.

LA: Ce predispoziții psihice sau eventual „impregnări” traumatiche sunt definitorii pentru a deveni homo-pedofil? Există un tip de personalitate, un caracter predispus la pedofilie?

DG: În mod frecvent este vorba de o problemă foarte complexă a bărbaților care se identifică, pierzându-și propriile granițe și limite, cu universul copiilor poate și din teama refuțată de a-și asuma responsabilitățile adultului, cum ar fi eșecurile sau ratarea unui act sexual. Ei nu realizează/conștientizează că tocmai această orientare îi duce în final la realizarea practică a ratării de care se tem. Nu rare sunt cazurile de fobii sociale mascate sau

de înscenare/rezolvare prin transfer într-un alt plan a unor conflicte afective originare sau a unor situații traumatice trăite într-o încercare de descărcare ocazională a pulsionii sexuale. Freud ne dă explicația „complexului lui Edip” în evoluția psihosexualității și, într-adevăr, practica confirmă efectele absenței tatălui sau a relațiilor conflictuale cu acesta sub diferite forme: respingere, critică, exprimări permanente de nemulțumire față de realizări, răceală afectivă, lipsa recunoașterii și confirmării valorii personale, absența oricărui feed-back pozitiv, etc. Se pare că atitudinea tatălui în copilărie este extrem de importantă și definitorie privind dezvoltarea sentimentului de identitate sexuală atât la băieți cât și la fete. Problema legată de structura personalității sau de caracterul pedofilului este tratată tangențial de psihologi, se discută mai mult de cazuri individuale, iar psihoterapeuții au în fața lor un pacient care este constrâns să facă o terapie (în cazul infractorilor eliberați condiționat). Din cazurile avute, pot spune că unii dintre ei sînt personalități de tip Borderline, că se observă semne de tulburare semnificativă a personalității în combinație cu dependențe și identifica trăsături impulsive, violente, psihopate, pierderea autocontrolului, etc. De altfel, Wilhelm Reich, rămas mai fidel psihanalizei decât Freud însuși, este singurul care a descris „caracterul instinctual” (Der triebhafte Charakter) ca fiind un „caracter psihopat” (Der triebhafte Psychopat), iar analiza sa este încă valabilă și mai ales actuală. Descrierea făcută de el corespunde, în mare parte, cu ceea ce noi numim mai voalat sindromul Borderline și el atestă o tulburare a personalității a cărei cauză ar fi dezvoltarea insuficientă a structurii eului în primii doi ani de viață: impulsivitate și agresiune latentă, o imagine de sine instabilă și reprezentări valorice labile, cuplate cu nesiguranțe și fobii, cu sentimente de gol sufletesc și plictiseală în prezența oamenilor (cu toate că ei nu suportă singurătatea), cu tendințe de idealizare euforică a partenerului urmată la scurt timp de respingerea acestuia (o instabilitate afectivă care-l face greu suportabil), experimentează cu plăcere substanțe psihotrope, riscă contacte sexuale fără control, este risipitor și, în situații de frustrare, are gânduri de sinucidere sau chiar încearcă s-o facă cu intenții manipulative.

LA: *Ce se poate spune din punct de vedere evolutiv despre pedofili sau homofili? Mă refer la evoluția relațiilor psihoafective cu persoanele de referință din copilărie și rolul lor.*

DG: Ai atins punctul nevralgic al problemei întrucît nevoile cele mai mari de apropiere/mîngîiere sînt la începutul vieții și indispensabile supraviețuirii. Instinctul sexual are o componentă biologică care mobilizează energia corporală, impulsul unei acțiuni sexuale fiind dat de activarea unui centru situat în hipotalamus și a cărui mărime se diminuează cu vârsta. Însă, comportamentul sexual, este structurat de normele sociale, etice sau religioase ale

colectivității, în general de tot ceea ce este permis sau respins începînd cu alăptatul și educația igienei (controlul sfincterelor) în jurul cărora se dezvoltă cele mai multe condiționări comportamentale. Ambele activități sînt puternic senzitive și, indiferent dacă ești sau nu psihanalist convins, nu poți să nu aduci în discuție oralitatea și analitatea prin care se interacționează cu mediul (copilul duce orice obiect la gură pentru a-l testa/percepe). Conștiința de sine inițială este legată de senzațiile corporale care, dacă nu sînt fixate la un moment dat prin cuvinte și astfel lămurite, rămîn într-un ocean nediferențiat de impulsuri și sensibilități ușor de manevrat în orice direcție. Plasticitatea cerebrală este o calitate de fond care ne-a permis evoluția însă dacă ea nu este dirijată constructiv, un creier în formare poate antrena cele mai îngrozitoare și mai oribile condiționări. Este vorba de mecanismul de autorecompensare cerebral și nevoia imperioasă de feed-back, indiferent de conținutul acestuia, pentru a se închide cercul autoconfirmării. Explorarea mediului se produce concomitent cu explorarea de sine printr-un proces simbiotic care se menține toată viața, desigur decrescendo. Conștiința de sine nu este dată atît de ceea ce știi că ai în posesie cît mai ales de diferențierile emoționale obținute prin raportarea la mediu. Însă aceste diferențieri trebuie ajutate să apară de condițiile de trai ale unei familii și prin modul în care se alternează căldura apropierei cu distanțarea. Dacă mediul este sărac în stimulare sau rezonanțe emoționale diferențiate atunci creierul, privat astfel senzorial, se va preocupa excesiv cu propriul corp pe care-l va stimula pînă la durere, chiar mutila, pentru a obține un feed-back oarecare. Faptul că sînt copii care se preocupă excesiv cu propriile organe sexuale, este un semn al absenței stimulărilor generale ale mediului, în special al celor relaționale. Se poate vorbi de egocentrism, de narcisism sau de fixări libidinale însă toate acestea au la bază cercurile neurocerebrale care se închid într-un mod distructiv sau constructiv. Nevoia, unui ecou relațional mai mare de la unul din părinți și de a place mai mult altuia din ei, poate determina dezvoltarea unor componente așa zis feminine sau masculine, deși această împărțire este una strict culturală și nu ține de gama naturală a sentimentelor cu care ne năștem. Sentimentele și emoțiile nu au sex, doar întărirea prin recompensare a unora sau a altora le face să pară astfel. Prezența sau absența fizică a unuia din părinți sau ambivalențele din relație sînt aspecte la fel de importante.

LA: Statistic s-a demonstrat că rata sinuciderilor printre pedofili este foarte ridicată. Care ar fi explicația?

DG: Avem într-adevăr de-a face cu un fenomen de sinucidere de 4-5 ori mai frecvent în cadrul grupei de inversiuni sexuale față de restul populației. Latent suicidal sînt toți homo-

pedofilii care-și consideră înclinațiile ca o pacoste sexuală de care nu pot scăpa și care trăiesc dramatic în intimitatea lor acest conflict amestecat cu sentimente de vinovăție, rușine, blamare, ratare sau a căror potență sexuală devine dependentă exclusiv de imagini sau prezență pedofilă. Dacă reușesc să se trezească din beția sentimentelor acestui cerc vicios, atunci ei se confruntă cu o altă mare problemă, cauzată de imaturitatea/incompetența socială întreținută de lipsa/evitarea confruntărilor adulte și responsabile, ceea ce transferă ratările și în celelalte domenii de viață. Ei își pot învinovăți atunci înclinația pedofilă de care nu pot scăpa, iar deconspirarea ei, până atunci bine ascunsă, poate transforma peste noapte sentimentul de vinovăție într-o ură de sine și rușine care poate declanșa sinuciderea. Se conștientizează în acel moment ratarea definitivă, iar actul de sinucidere urmează așa zisului „moment al adevărului.” O perspectivă interpretativă deosebit de interesantă o oferă „soluția simptomului”, a deviației ca formă de adaptare/rezolvare a unor probleme/conflicte psihice generale sau erotice și dacă homo-pedofilul se sinucide, în momentul conștientizării soluției false, atunci avem de-a face cu o depresie mascată și anterioară comportamentului pedofil.

LA: Ce efecte poate avea asupra unui copil folosirea lui la turnarea unor filme porno?

DG: Chiar dacă relația este lipsită de o agresiune fizică, ceea ce este aproape imposibil în practică, ea are efecte extrem de dăunătoare și definitive asupra evoluției personalității sau sexualității copilului folosit abuziv sau peste granițele maturizării sale. Unul din aceste aspecte este condiționarea unei experiențe și învățarea că sexualitatea poate fi folosită ca singur instrument/strategie/soluție de rezolvare a unor probleme sau pentru obținerea de avantaje materiale, de protecție, de afecțiune, ceea ce este o mare amputare atât a competenței sociale, necesare integrării, cât și a capacității de a percepe realitatea diferențiat emoțional. El devine în mod cert un infirm emoțional cu o incapacitate irecuperabilă de a trăi bucurii elementare. Pornografia video este o formă facilă de răspândire, iar difuzarea pe Internet a conținutelor pornopedofile și rapiditatea cu care ele pot fi încărcate îngreunează extrem depistarea surselor.

LA: Care ar fi șansele de a terapiza pedofilii? Ai avut pacienți pedofili?

DG: Am avut desigur pacienți cu diferite forme de pedofilie, care au fost trimiși prin hotărâre judecătorească ca o condiție a suspendării restului de pedeapsă, ceea ce spune deja foarte mult. Nici unul din ei nu vine de bună voie, ceea ce înseamnă că de regulă le lipsește conștiința simptomului ca boală și majoritatea sînt recidiviști. Nu se poate răspunde în general

și, cum aspectele compensatorii ale inversiunii au tendința de a egaliza dificultățile de maturizare sau lipsurile în evoluția masculinității, atunci ar trebui făcută o diferențiere între cei care nu suferă din cauza pedofiliei (ce nu îndeplinesc premisele pentru o terapie) și cei care nu pot să-și integreze înclinația pedofilă în sistemul valoric personal sau în imaginea de sine. Cei care au muștrări de conștiință, sentimente de vinovăție și nu încearcă să-și justifice viciul prin factori externi propriei persoane, au șanse reale de vindecare. Scopul unei terapii, în acest sens, va trebui să dizolve cauza formării simptomului pedofil prin conștientizarea conflictelor sau a traumei originare și confruntarea cu ele, apoi depistarea situațiilor care pot declanșa o recidivă, căutarea unor forme competente de rezolvare a dificultăților de autocontrol, antrenamentul competenței sociale, în combinație cu reducerea anxietății, legate de asumarea responsabilității consecințelor unor neputințe, analiza complexului de inferioritate, a relației cu părinții sau persoanele de referință. Terapiile de grup și familiale oferă o prognoză mai bună, formele mai ușoare au șanse terapeutice mai mari, însă cazurile de agresiune sau de ucidere a victimei oferă un tablou extrem de tragic. De exemplu, în Germania, în momentul de față, recidiva pedofililor criminali puși în libertate pe baza unor prognoze psihiatrice pozitive oferă un tablou social extrem de dezolant și dramatic, indignarea și presiunea opiniei publice a crescut așa de mult încât specialiștii se eschivează pur și simplu de la expertizările prognostice sau se abțin în fața judecătorilor care cer pedepse maxime. Coaliția tolerantă de până acum, a specialiștilor din domeniu, este discutată și pusă uneori în legătură directă cu „emanciparea sexuală a anilor 1970”, deoarece ei înșiși au aparținut acelei generații.

LA: Te-aș întreba despre limitele în care „iubirea de copii” rămâne una normală, despre cum putem ști până unde putem merge fără a influența negativ personalitățile lor fragile. La noi se petrece acum acțiunea „laptele și cornul” pe care școlarii îl primesc mai mult sau mai puțin în fiecare dimineață și care vrea să fie un semn al dragostei nețârmurite față de copii. Mie mi se pare o aberație, dar nu vreau să te influențez, ce părere ai? Ai mai auzit de așa ceva?

DG: Am citit despre asta în ziarele de pe Internet și m-am obișnuit cu „experimentele pe viu” de acasă, dar ele erau mult mai multe acum zece ani. Nu am auzit de ceva asemănător ca o acțiune guvernamentală de necesitate și nici nu cunosc regulile unui „joc social” la aceste dimensiuni. Părerea mea este că nu e menirea guvernului și nici n-ar fi de acceptat din cauza lobby-ului neloyal pe care și-l poate crea un anumit partid în rândul populației. Cred că formele de sprijin ale statului sunt multiple și deosebit de importante însă nu trebuie făcut din

ele un mijloc propagandistic. Diferențiez cel puțin două aspecte: unul social mai larg, pe care nu-l pot comenta acum, ce încearcă să rezolve problemele la suprafață și lumea să aplaude, al doilea este strict psihologic. Analitic vorbind, o asemenea acțiune încearcă să mascheze probleme sociale sub forme caritative, putând fi considerată chiar o „pseudopedofilie”, ea nefiind soluționarea problemei pe care o au școlarii acum iar dragostea pentru copii nu trebuie să se manifeste prin astfel de pomeni, ce creează de regulă o mentalitate de dependență. În loc să-i învățăm să se ajute singuri sau că și sărăcia are demnitatea ei, aceștia se vor aștepta să vină „totul de sus.” După terminarea colectivizării și pauperizarea populației de la țară problemele au fost chiar mai dramatice decât acum, nu cred că starea de necesitate poate justifica orice măsură.

În alți termeni se poate vorbi și de un fel de programare neurolingvistică manipulativă ancorându-se, printr-o legătură dublă, satisfacerea unui instinct primar cu fixarea unor reprezentări ale modului de obținere a acestuia. Condiționarea unor mesaje de tipul „mâna care te hrănește n-o lovești” sau „ce vine de sus este bun și digerabil” sunt tipice psihologiei sovietice (de tip Makarenko) aplicate în efortul de recuperare/reeducare a „incurabililor.” Școlarii sunt reduși la stadiul de sugari și învăță să reacționeze la fel ca și față de părinții lor! Și tocmai acest lucru este de nepermis într-o democrație, iar noi credeam că am scăpat de o persoană care se credea mama nației române!

Un alt aspect ar fi ceea ce fac unii școlari cu „porția”, de care în mod sfidător nu au nevoie, sau cel comercial de a fi o „afacere” pentru unele firme care se bat „să prindă cornul.” O asemenea acțiune poate fi chiar un fel reclamă pentru „pedofili din toată lumea”, ea arată ce nevoiași sînt copiii din România și mai ales ce ușor îi poți ademini! Poate fi vorba de un prejudiciu nu doar de imagine națională ci și de unul psihic, de crearea unor caractere dependente, de o manipulare a modului de gândire cu efecte de durată asupra conștiințelor în formare.

II. Pedofilia/pederastia.

Scurt istoric și completări

Evoluția pedofiliei este legată de cadrele mai largi ale comportamentelor sexuale care nu vizează reproducția speciei umane, ci forme aparte de realizare a unei plăceri erotice.

Pedofilia desemnează o înclinație umană (atât la bărbați cât și la femei) de satisfacere sexuală numai sau preferențial cu copii minori (lat. pedos = copil, philia = iubire) indiferent de sexul acestora (limita de vîrstă este de 16 ani iar diferența de vîrstă de minimum 5 ani).

Pederastia (greacă paidos = băiat, erastes = amant) indică o relație sexuală a bărbaților cu băieți la pubertate (aflați la începutul maturizării lor sexuale) care este concomitent și o homosexualitate. Mișcarea de emancipare sexuală a anilor '70 a fost un protest, împotriva catolicismului și societății patriarhale ce îngrădea sexualitatea și care s-a folosit excesiv de așa zisa „toleranță a anticilor” vizavi de pederastie, ajungând să se afirme că ar fi naturală și existentă „de când lumea și pămîntul.” Mult invocata „iubire platonice” era o formă de relaționare non-sexuală a discipolilor cu educatorii/maestrii lor descrisă de Platon în dialogul „Phaidros” ca fiind o relație „sufletească și de simțire.”

Evident că acum 2000 de ani diferențierile psihologice erau condiționate de o cultură a relațiilor mai apropiate de natură iar pederastia, practică sub masca „inițierii în lumea adulților”, n-a fost analizată în privința urmărilor nefaste asupra psihicului sau personalității celor folosiți sexual și care se aflau la granița de vîrstă. Grecia era totuși departe de a fi un paradis tolerant al pedofililor, așa cum s-a invocat, oficial atît pedofilia cît și prostituția erau interzise și pedepsite aspru la greci iar la Roma împăratul Augustus introdusese chiar pedeapsa cu moartea. De altfel nu există la Platon o descriere care să susțină/probeze și o relație corporală între cei îndrăgostiți platonice de vîrstnicul înțelept. Căutarea unor astfel de referințe are legătură mai ales cu mod de a argumenta justificativ anumite comportamente.

Desigur că în societățile patriarhale și extrem de misogine de atunci, bărbații ajungeau să practice și un fel de „homosexualitate compulsivă”, determinată atît de ideologia castelor lor cît și de atitudinea de superioritate masculină, ce elimina femeile considerate „inferioare” din viața publică, politică, militară sau de la practicile religioase. Practic, o armată de soldați fără soții, era mai performantă iar militarismul fanatic, al unor conducători de atunci, solicita chiar castrarea soldaților de pază. În Roma, sexualitatea deținea forme mult mai sadice decît la greci, jocurile romane introducând tortura fizică și alte perversiuni, ca o formă de terapie a fricii față de moarte. Căderea Romei a fost chiar pusă pe seama „decadenței femeilor”, ar fi fost o formă de protest și rebeliune din partea lor, ele trecând la așa zisa „ofensivă sexuală”, subminând astfel „cu armele propriului corp” patriarhatul absolutist al cezarilor.

Noțiunea „iubire de copii” are firească o conotație pozitivă, ceea ce face ca folosirea termenului de pedofilie să creeze iluzia unei relații sexuale pozitive între adult și copil. Cel ce a dat o primă definiție a ei a fost psihiatrul vienez Krafft-Ebing (în lucrarea *Psychopathia sexualis*) care, în 1886, a introdus noțiunea de „pedofilie erotică” înțeleasă ca o tendință a

adultului de a avea o relație sexuală cu minori de același sex sau de sex opus, explicată de el prin fobii și nesiguranțe față de partenerul sexual adult și care s-ar întâlni de regulă la alienații mintali sau la debili. Explicația sa parțială a fost completată de **Freud** care împarte în „Drei Abhandlungen zur Sexualtheorie” deviațiile sexuale în două categorii:

- a) deviații ale obiectului sexual (inversiunea sau homosexualitatea, pedofilia, sodomia);
- b) deviații ale scopului sexual (perversiunea sau fetișismul, sadismul, masochismul, necrofilia, exhibiționismul).

Inversiunile n-ar fi după el nici defecte ereditare și nici dezvoltări degenerative ale unei culturi dar admite că o predispoziție s-ar putea realiza sub incidența unor evenimente externe, astfel că legătura dintre instinct și obiect ar fi ceva mai lejeră decât a crezut inițial, ceea ce psihologia acceptă și la ora actuală. Complexul lui Edip (Ödipuskomplex) introdus de Freud poate fi folosit explicativ doar parțial, ca o ilustrare a unei forme conflictuale de relaționare afectivă părinte-copil și a cărei dinamică internă poate avea consecințe fatale. Trecându-se peste aspectele explicativ-interpretative de „fixare libidinală incestuoasă”, de rivalitate sau de gelozie față de tată, ale băiețelului de 4-6 ani, complexul în sine nu este nici o inversiune și nici o perversiune sexuală, iar dacă facem abstracție de incest, relația este una heterosexuală.

Cazuistica psihoterapeutică relevă faptul că, în multe cazuri mama, în propriul complex de inferioritate față de autoritatea soțului, își găsește uneori în fiu un aliat căruia îi transferă sentimente negative vizavi de „idealul masculin” și pe care acesta poate începe să-l respingă sau să-l urască. Procesul de identificare cu „modelul mamei”, de coalizare simbiotică cu „victima” sau pur și simplu de empatie declanșat astfel, determină eliminarea treptată a unor imagini heterosexuale pozitive din conștiință și înlocuirea lor cu altele în care femeia „suferă.” El poate proiecta apoi în mod inconștient imaginea mamei sale asupra femeilor care-l vor dori și, în loc să se simtă atras erotic, va trăi o „blocadă”, dezvoltând concomitent sentimente de compătimire/coalizare/responsabilitate inadecvate pentru obținerea unei erecții. Asumându-și chiar un rol de „protector” față de femei, însă fără posibilitățile „agresive” de a se răzbuna, ca pe vremea lui Edip, acesta poate prefera o relație homosexuală, ce-i oferă posibilitatea unei „substituirii inverse”, o deviere a răzbunării sau una pedofilă în care, nostalgia dragostei tatălui este defulată prin „jocul rolului” acestuia vizavi de un puber sau determină preluarea rolului mamei pe lângă tatăl agresiv „protejând-o” astfel. Analitatea, în interpretarea analitică expresia „ordinii, disciplinei, interdicției și controlului”, oferă posibilitatea descărcării agresiunii inconștiente față de tată și în care sabia lui Edip este substituită de penis.

Interpretările psihanalizei trec de la evidențierea unui blocaj afectiv la stadiul sexualității orale sau anale infantile, la o formă narcisică de șantaj emoțional, la un refugiu complexat față de mamă sau față de tată (Mutterkomplex, Vaterkomplex) și chiar la o înlocuire/substituire a obiectului/partenerului sexual trăit ca angoasant sau absent (Ersatzobjekt, Ersatzpartner).

S-au evidențiat perspective și mai surprinzătoare de explicare a „originii” ei, considerându-se de exemplu „pedofilia mamei” (dragostea acaparatoare asupra băiețelului și inaccesibilitatea iubirii paterne) ca fiind una din cauzele declanșării pedofiliei, ca act eliberator atât de o anumită tiranie cât și de chinul impotenței. Printre altele, ceea ce face pedofilul poate fi înțeles și ca o substituie erotică declanșată de un mecanism de apărare al eului (Abwehrmechanismus des Ichs) rămas infantil (ca o dragoste între copii), împotriva nevoii naturale a unei relații heterosexuale, o eliminare a coșmarului impotenței sau o manifestare „inversă, răsturnată” de răzbunare inconștientă față de ceea ce făcea mama „acaparatoare” îndepărtându-l de tată, trăit/simțit ca un agresor. Nu rare sînt cazurile în care atitudinea extrem de protecționistă a mamei iubitoare ajunge să determine acțiuni de feminizare a fiului prin: „travestirea” lui în haine de fetițe, prin sugestii repetate „e prea mic, e așa de sensibil, de firav”, punându-l la îndeletniciri casnice specifice fetițelor sau, mai grav, mângâindu-l pe organele genitale chiar sărutându-l pe penis (în unele culturi o formă de liniștire). În cazul în care copilul este singur la părinți, ambivalența atitudinală a părinților poate fi și mai problematică. Analiza comportamentelor concrete ale părinților vizavi de evoluția psihosexuală a copilului lor, problemele de mentalitate, cultură și de trai (promiscuitatea îngreșează posibilitatea protecției spațiului intim și controlul apropierii, de conturare a eului și apariția diferențierilor), oferă suficiente explicații în acest sens. Aici se pune problema comportamentelor permise sau interzise și prin a căror respectare se pot diminua riscurile, însă acestea trebuiesc identificate precis în funcție de normele comportamentale mai largi ale fiecărei culturi în parte.

În concluzia psihanalitică pedofilul manifestă probleme de identificare cu eul său infantil, masculinitatea sa se dezvoltă deficitar, el proiectează asupra copilului agresat sexual imaginea femeii cu care evită o confruntare sexuală adultă, re trăiește nostalgia unei relații neîmplinite, de unificare, identificare cu tatăl său, devenind agresiv sexual sau de răzbunare pe „mama acaparatoare” preluându-i rolul și poziția acesteia într-o relație erotică.

Problematika sexualității adulților cu minorii nu s-a bucurat niciodată de un cadru de discuție publică satisfăcător, comparativ cu gravitatea dezvoltării ei, omenirea a reacționat în decursul istoriei oscilând de la rușine și refulare până la acceptarea tacită a unor astfel de

relații. Problema limitelor „iubirii față de copil” este extrem de actuală, ea putând genera mari confuzii, în special prin trecerea pe nesimțite a „granițelor subțiri” între o dragoste de copil sănătoasă, de care acesta are mare nevoie în dezvoltarea normală a personalității sale și una incestuoasă sau pedofilă. Desigur că, nesatisfacerea așteptărilor și nevoii de dragoste părintească poate deveni un factor declanșator de nevroze, de simptome psihice grave sau agresiuni sociale (sinuciderea, crima, amocul, terorismul, etc.) însă și depășirea unor limite sănătoase poate determina aceleași comportamente precum degenerarea definitivă a sentimentelor sau a structurii personalității acestuia.

Fenomenul pedofiliei a fost în general subapreciat și uneori trecut cu vederea din diverse motive (chiar teama de popularizare sau rușinea), astfel că datele statistice redau doar „vârful iceberg-ului”, adică un procent mic comparativ cu cifrele negre ale actelor subterane pedofile. Studiile subliniază existența unei relații anterioare sau chiar familiare între victimă și agresor, ceea ce face dificilă depistarea cazurilor de pedofilie și că mai mult de jumătate din ele încep insesizabil cu elemente de exhibiționism sau jocuri sexuale în fața copiilor. Pedofilia nu trebuie confundată desigur nici cu agresiunea sexuală brutală de tip sado-maso, nici cu violența erotică, nici cu pedosexualitatea manifestată prin atitudini drăgăstoase sau binefăcătoare față de copii.

Identificarea formelor de pedofilie nu este ușoară deoarece granițele între un contact corporal sănătos, necesar evoluției echilibrate a copilului și unul cu semnificație erotică sunt extrem de fragile, ceea ce solicită din partea cercetătorului sau a anchetatorului posedarea nu numai a unor cunoștințe profunde ci și a unui simț empatic subtil și discriminativ. Următoarele manifestări pot fi apreciate ca fiind de natură pedofilă: activități de natură sexuală ale adultului în fața copilului fără participarea corporală a acestuia (exhibiționarea, masturbarea, urinarea cu penisul în erecție, dansul erotic, strip-teas-ul și alte activități de autoexcitare, etc.); a determina un copil să desfășoare activități sexuale cu propriul corp sau cu alți copii, fără participarea corporală a adultului (jocurile de-a doctorul, mama și copilul, arătarea reciprocă a organelor sexuale, exersarea sărutului între copii sau cu adulții, etc.); a-l determina să vadă fotografii, filme pornografice sau a juca în ele; a-l pune să asculte benzi cu un conținut verbal sau muzical pornografic; a vorbi cu el pornografic pentru a-l corupe sau chiar tentativa de încercare a acestor activități; folosirea abuzivă a unei stări de nevoie, materială sau spirituală, pentru a-l determina la acțiuni sexuale față de sine, față de cel care corupe sau mijlocirea unei asemenea activități față de o altă persoană.

Au existat și desigur mai există familii care, sub motivul verificării maturizării corespunzătoare, pătrund brutal în sfera intimității propriului copil prin: controlul lenjeriei

intime sau a patului pentru a vedea dacă băiatul la pubertate se masturbează (după modul cum se execută această practică, se poate „inhiba” definitiv sexualitatea sa în formare, prin crearea unor complexe sau sentimente de vinovăție), folosirea unor explicații pseudomedicale de înfricoșare, cu efecte sugestive dezastruoase sau controlul „ginecologic” făcut acasă, de unul din părinți, pentru a depista „deflorarea” proprie-i fetei.

Presiunea pedofilului poate căpăta forme de șantaj emoțional în cazurile incestuoase cum ar fi, „dorești ca tata să intre în pușcărie”, „vrei ca mama să se sinucidă dacă află”, „fac asta numai ca s-o pedepsesc pe mama rea”, „vă omor dacă se află” sau se mizează pe fascinația infantilă față de „mistere”, insistându-se pe ideea unui „secret comun.” Acest lucru face ca faptele să fie date la iveală abia după ce copilul nu mai locuiește acasă, între faptă și depistare trecând adesea zeci de ani, procentul descoperirilor în prezentul efectuării lor este în raportul de 1/20. Adultul folosește de regulă poziția sa de autoritate, de putere și de încredere pentru a abuza de un copil, inferior lui din punct de vedere corporal, emoțional, social, cognitiv sau verbal. Problema exercitării puterii sau a autorității deține și în acest tip de relații un rol important, însă analiza retroactivă poate reconstitui numai parțial dinamica concretă a formelor de influență.

Actele pedofile se pot identifica și după alte criterii de diferențiere, de exemplu: după preferința sexuală (hetero-, homo- și bisexuală), după vârsta preferată (noi-năsuți, copilul mic, copilul preșcolar, copilul prepubertar și pubertar), după consensul obținut (cu sau fără consimțământul copilului, cu sau fără violență, necomercial sau prostituat), după forma de realizare (dorit, trăit, fantazat, sublimat, reprimat), după modul de orientare spre satisfacerea copilului sau a adultului, după gradul de rudenie/relație (incest, dependență, prietenie).

Profilul agresorului: 90% din pedofili sunt bărbați în jurul vârstei de 40 de ani și peste, se comportă obișnuit, marea majoritate sunt bisexuali și duc o viață socială aparent normală, pot fi membri ai familiei copilului agresat sexual (tată, tată vitreg, unchi, rudă) sau o persoană de încredere (profesor, un conducător spiritual de tip guru sau preot). Dezvăluirile șocante din anul 2001 efectuate în America au determinat concedierea a 200 de preoți și 3 episcopi, ceea ce l-a determinat pe Papă în mesa de Paști 2002 să-și ceară iertare față de copiii agresați justificând-o prin „renașterea diabolicului” (în Germania scandalul s-a declanșat în 2010-2011, efectele sunt în curs). Toți pedofili sunt recidiviști, ei idealizează și se identifică cu lumea copiilor, se consideră înlocuitorul tatălui și un inițiator în ale iubirii, au probleme de adaptare socială, mai mult sau mai puțin mascate, sunt într-o permanentă căutare de noi stimuli pentru creșterea stimulării sexuale sau rezolvare a unor probleme de erecție și nu regretă faptele. Acțiunea lor poate fi și un rezultat/protest/răspuns la agresiuni traumatice din

perioada de formare a propriei personalități sau o manifestare a inadaptării sociale: sexualitatea fiind una din formele de bază ale adaptării la normele unei societăți.

Profilul copilului abuzat: el poate fi un copil lipsit de dragoste, de atenție, de protecție și supraveghere în propria familie sau a unuia din părinți, trăiește uneori într-o promiscuitate morală, mizeria materială a familiei de origine poate fi un factor favorizant, lipsurile afective măresc dorința contactelor sociale cu orice preț, acesta vrea să intre mai repede în rândul societății adulte, are deficite emoționale în contact cu alți copii sau se luptă chiar cu lipsa unei acceptări în grupul de referință, este subnutrit afectiv sau abandonat, nevoile sale de siguranță emoțională și de atenție din partea părinților nu este satisfăcută suficient. Unele acte pedofile incestuoase pot oferi uneori un tablou invers acestei descrieri.

Semnele și efectele violului pedofil: depresii, dureri de cap, tulburări de adormire însoțite de anxietate, coșmaruri, tulburări de concentrare, ceneștii multiple fără justificare organică, halucinații acustice însoțite de stări angoasante, distanțarea socială în general sau față de alți copii, suportă greu apropierea corporale sau din contra devin repede intimi cu necunoscuți, manifestă un comportament sexualizat prematur, sunt provocanți sexual față de ceilalți copii, fac exhibiționism, fac aluzii la activități sexuale genitale, practică jocuri sexuale cu păpuși sau jucării, fac desene cu un conținut sexual, au performanțe școlare scăzute și chiulesc, evită examenele medicale sau ginecologice, au mania spălatului repetat, se retrag de la sport, înot sau de la activități care impun dezbrăcatul, devin periodic depresivi, masturbare excesivă, declanșează încercări de sinucidere sau de automutilare (stingerea țigării pe piele, creșteri cu cuțitul, mâncarea unghiilor până la sânge), sunt săraci afectiv, ajung să se prostitueze, devin alcoolici sau dependenți de droguri, tulburări de personalitate de tip Borderline sau disociative.

Cauzele: Cardinalul italian Trujillo s-a exprimat indignat: „Pedofilia este Holocaustul anilor 2000!” Una din cauzele psihosociale ale pedofiliei este patriarhatul agresiv, excesiv de autoritar și chiar interdicțiile religioase. În explicarea pedofiliei există tendința folosirii tematicii ei în scopuri ideologice și chiar politice, prin atingerea problemelor legate de emancipare, toleranță socială, integrare europeană, etc. A considera însă că pedofilia este inexplicabilă, absolut ereditară sau determinată de factori „necunoscuți sau neinfluențabili” este o atitudine fatalistă de acceptare a incurabilității ei.

Terapia: există un „tratament” social prin închisoare și sancționare materială sau morală (retragerea dreptului de părinte și despărțirea de copil) precum și un tratament psihoterapeutic al simptomului cu riscul implicit al unui efect de „amânare” în desfășurarea lui. Surprinzător este faptul că psihoterapeuții tind să respingă tratarea unor astfel de cazuri

deoarece pot fi „prejudiciați moral” sau de teama retrăirii unor procese refulate, neprelucrate suficient, din propria copilărie și, în cazul unei recidive a pacientului, ei se pot autoculpabiliza. Insuccesele terapeutice nu sunt comunicate decât în cercul restrâns al specialiștilor din domeniu, se poate însă afirma că terapiile de grup și familiale dau cele mai bune rezultate, atât privind prelucrarea trecutului și a traumei originare cât și prin posibilitatea confruntării directe „agresor-victimă”, acolo unde aceasta este posibil.

În nomenclatorul al suferințelor ICD-10 diagnosticul de pedofilie se află la capitolul tulburărilor de personalitate și comportament, ca tulburare a preferinței sexuale pentru minori mai mici de 13 ani indiferent de sexul acestora.

Alte sugestii pe temă:

1. Mamele influențează orientarea sexuală a copiilor și prin modul în care vorbesc despre tată și relația ei cu acesta. Din 25 de bărbați pedofili 23 au relatat negativismul mamelor în descrierea partenerului masculin: ele se confesează lor relatând insatisfacțiile și frustrările pe care le trăiesc, se simt neglijate pe timpul alăptatului și fac uneori nevroze postnatale depresive cu elemente psihotice, mai mult sau mai puțin ușoare.
2. Antropologii au descris culturi primitive care nu manifestă comportamente homosexuale, așadar nu putem vorbi de o determinare strict genetică.
3. Hermaphroditos - fiul lui Hermes și al Afroditei, era zeul trecerilor subtile, ambivalente și stăpîn pe cele două tărîmuri: ale vieții și morții. Hermaphroditos psychopompos era călăuză morților, a trecerilor pe tărîmul celălalt.
4. Problema multor relații homosexuale constă în aceea că ei au nostalgia unei relații cu un „bărbat adevărat” și constată dezamăgiți că celălalt nu este decît un homosexual ca el.
5. „Pseudo-homosexualitatea nu este neapărat expresia fanteziei unei homosexualități reale oarecare, ci expresia concretă a unor atitudini care o însoțesc pe aceasta din urmă sau o apropie de rădăcinile ei etiologice. Simbolurile nu desemnează homosexualitatea ca atare ci anumite reprezentări pentru care homosexualitatea este simbolul potrivit. Alegerea simbolurilor poate sugera fanteziilor, caracterizate printr-un anumit fel de reprezentări, că poziția masculină heterosexuală este lipsită de orice speranță în confruntarea cu un anumit fel de autoritate feminină.” (G. Bateson)
6. Frica bărbatului: de a nu satisface o femeie, de obligațiile gravidității, de a menține o relație, de a-și recunoaște sentimentele și implicit de a-și pierde autonomia/libertatea

sau puterea într-o relație (conflictul etern dintre cele două sexe), de tandrețea unei intimități prelungite, de sarcini post-coitus sau de practici sexuale interzise.

7. Homosexualitatea constrânsă (în pușcării, armată, plătită sau din alte avantaje) nu este și o homosexualitate din partea victimei.
8. Ca să fii bărbat nu e nevoie decât să te bizui pe propriul sex: să-l accepți, să-i dai atenție și să te identifice cu propriul corp. Pe timpul pubertății un penis în erecție are mari probleme de diferențiere (alegere sau respingere) a naturii „găurilor” în care încearcă să intre.
9. Un pacient (47 de ani, inginer, căsătorit, 4 copii) a traversat o criză de identitate sexuală și se întreba dacă nu cumva este homosexual. A trecut pe la mai mulți psihiatri cărora le-a solicitat să-l diagnosticheze dacă este homosexual sau nu și ultimul din ei i-a recomandat o psihoterapie trimițându-l la mine. El se afla într-un conflict prelungit cu o soție dominantă, narcisică, mondenă, obsedată de emancipare, manipulativă și care îi plăcea să o facă pe psihologa cu el. Ea citise unele cărți de psihologie și ajunsese la concluzia că fiecare bărbat poartă în el gena homosexuală care poate ieși la suprafață oricând la bărbații lași care nu se confruntă direct cu propria homosexualitate. Ea avea puterea în relație și-și provoca soțul cu fanteziile ei sexuale: relații în trei, în grup, cu parteneri de același sex, etc. Pacientul chiar îi tolerase câteva relații cu alți bărbați încercând să pară un soț emancipat (monden) care nu-i gelos. El credea că o relație homosexuală cu un alt bărbat nu este un adulter, așadar el nu-și va „înșela” nevasta dacă va avea un partener masculin. După vizionarea unor filme porno de gen el s-a dus într-un bar de homosexuali să se autotesteze. Apropierea insistentă a unui homosexual care duhnea a băutură (el era un tip foarte îngrijit) și încercase să-l sărute i-a declanșat o repulsie puternică urmată de greață și vomă. Pe timpul analizei psihologice și terapiei s-a constatat că, soția sa abordase un rol ambivalent în relația lor, aceea de obiect sexual dar și de „domina” care decidea desfășurarea ritualului erotic și-i comanda soțului ce trebuie să facă și devenea pasivă. El era apoi considerat responsabil de rezultat și culpabilizat. În confruntarea homosexuală el s-a simțit însă ca un obiect sexual și ar fi trebuit să cedeze controlul ceea ce l-a „întors pe dos.”
10. Reacția homofobică sau teamă vizavi de apropiere corporale (aluzii homosexuale) în cadrul aceluiasi sex este declanșată de nevoi diferite de control a spațiului intimității corporale. Faptul că cineva se simte stingher, neliniștit, nesigur sau manifestă alte simptome în momentele de apropiere (tremurat, transpirații, probleme de respirație, etc.) nu trebuie să fie interpretată ca o „slăbiciune/predispoziție/atracție” față de

același sex (o autosugestie circulară uneori cu efecte) ci pur și simplu ca o problemă legată de reglementările atingerilor corporale trăite în relația cu părintele de același sex, foarte diferite în funcție de spațiul sociocultural sau mentalitățile acestuia.

11. Pedofil este un termen impropriu și fals pentru că în realitate ei nu sînt iubitori de copii ci pedocriminali, persoane careucid o copilărie și șansa la o viață normală. Ei știu că un copil nu se poate apăra și este mai puțin credibil decât un adult. Mulți dintre ei au scăpat de pedepse pentru că s-au folosit de justificări analitice „refularea și sublimarea unor fantezii incestuoase.”
12. Dacă cineva respinge homosexualitatea, el nu respinge o persoană ci o meteahnă și nu poate fi acuzat de rasism, cel mult de o atitudine emoțională exprimată lingvistic. Libertinismul generației '68 a generat excese și drepturile obținute prin nesiguranțele establishment-ului (amenințat și de ofensiva ideilor socialiste) s-au extins necontrolat prin lipsa curajului de a spune adevărul despre teme (sociale sau sexuale) devenite tabuuri. Criza educației antiautoritare va trebui probabil să se agraveze puternic pentru a se trece la limitarea drepturilor uneori aberante, susținute și de neimplicarea unor spirite (oameni de știință retrași în neutralitate) sau interpretarea unor neconcordanțe (corelații sau variabile nesemnificative) ca argumente „naturale.”
13. 42% din băieți sunt abuzați de femei/mame și 37,9% de bărbați.
14. Perversiunea poate fi uneori și o formă de psihoză a sexualității (o anticameră a ei), în sensul unei fixări asemănătoare structural delirului, manilor sau dependenței de o anumită formă de satisfacție. Scopul este producerea și repetarea obsesivă a unei plăceri/satisfacții. Ea nu poate fi înțeleasă de persoanele care nu au astfel de experiențe și care se tem de contaminare. Preferințele încep prin a fi vizuale chiar dacă este vorba doar de reprezentări sau fantezii.
15. Omul este după Freud o ființă sexuală din naștere, copilul un pachet de plăceri „polimorf perverse, incestuoase și autoerotice pînă la sadomasochism.” Prin descrierea perversiunilor sexuale Freud l-a coborît pe om, de la nivelul încoronării ca produs al unei „creații divine”, la cel al unui animal dirijat de instincte primare abjecte.
16. Relația părinților cu copilul mic, care trebuie îmbăiat, masat, dat cu creme, îmbrăcat, mîngîiat și sărutat pe tot corpul, este pur erotică. Copilul este astfel împachetat într-o husă de gesturi pline de tandrețe și iubire ce ajută la dezvoltarea limbajului strict corporal și a emoțiilor. Alăptatul la sân este și un stimul erotic, uneori urmat de erecție la băieți.

17. La condamnării pentru delictе sexuale s-a constatat o relație problematică, chiar devastatoare cu mama: abandonare, aplicarea de pedepse corporale, violență generală, înjosire și urmărire (spionarea copilului), un tată slab, absent sau el însuși agresiv.
18. Profilul unui pedofil pacient: a dormit în patul părinților lângă mamă (tatăl decedat când el avea 5 ani) până la 15 ani când l-a surprins masturbându-se. L-a bătut atunci îngrozitor de tare cu tot ce a avut la îndemână, astfel că el a dezvoltat o ură și o teamă față de reacțiile erectile sau de plăcere sexuală (întărirea negativă). Mama îl jignea de câte ori avea ocazia și compensa apoi aceste înjosiri prin atenții: îl îmbrăca elegant cu costum și cravată și îi plăcea să se mîndrească/laude cu el la cunoscuți. Curățel și frumușel a început să fie admirat de pedofili sau homosexuali. Cînd a vrut să se mute de acasă, mama a aruncat cu cuțitul după el și l-a rănit în spate, iar după ce s-a mutat s-a trezit cu ea la ușă cu geamantanul în mînă, venise să locuiască la el! A reușit să aibă camera lui la 25 de ani, a jucat fotbal prima dată la 28 de ani, s-a căsătorit la 30 de ani numai ca să scape de mamă, dar s-a despărțit după un an. La 45 de ani a apucat de penis un puber, acesta a fost încîntat și și-a „descoperit” înclinația. La 55 de ani s-a îndrăgostit de un puber de 13 ani care avea aceeași soartă ca el, era luat în pat de mamă ca să se giugiulească cu el. Deși mama îi violase permanent intimitatea, nu l-a atins niciodată pe părțile intime însă se poate vorbi de o seducție și un incest psihologic. Copilul este apropiat și respins în același timp, poate fi folosit ca înlocuitorul tatălui (Partnerersatz) sau ca prieten, mama se refugiază plîngînd de injuriile sau furia tatălui, uneori își ia copilul în brațe protenjîndu-se cu trupul acestuia de lovituri sau îi caută înțelegerea, compătimirea, ajutorul. O altă structură de relaționare: mama umblă de obicei dezbrăcată, ușile nu sînt niciodată încuiate, dormitoarele neprotejate de indiscreție, copilul aude zgomotele actelor sexuale sau, și mai rău, doarme în aceeași cameră. Astfel de „copii” ajung să se plimbe de mînă cu mama sau stau pe genunchii ei (sau cu capul în poala ei) deși au 40 de ani! Alții au fost aduși la tăcere de mamă prin astuparea capului cu perna. Perversiunile sau infrațiunile sexuale nu se pot înțelege fără analiza acestor relații în copilărie.
19. Un pacient homosexual și-a justificat fixarea și nevoia stimulării anale prin amintirea plăcerii, de pe timpul cînd mama sa îi introducea un supozitor de temperatură sau pentru durerile de burtă. Aceste „simptome” s-au menținut până la pubertate. Nevoia penetrării anale poate fi interpretată și ca o substituie/înlocuire a actului acestei intimități originare cu mama sa. Nevoia obsesivă de un contact relațional, indiferent de forma acestuia, este un răspuns fie la incapacitatea de a stabili și altfel de relații cu

semenii săi fie la satisfacerea sentimentului de a fi folosit și bun la ceva. Puținele sale contacte sociale erau caracterizate printr-o empatie extremă și nevoia sa de a se sacrifica pentru ceilalți. Satisfacerea nevoii de apropiere era asociată/condiționată/însoțită de emoția penetrării anale și trăirile aferente.

20. Una din problemele pedofiliei sau a altor iubiri necontrolate este tocmai depășirea sau anularea (din motive analizabile) granițelor unor sentimente: iubirea ca identificare cu obiectul ei! Nevinovăția și implicit puritatea poate exercita, asupra unor persoane labile, imature emoțional sau cognitiv, o atracție greu controlabilă și care în anumite condiții poate trece la realizare.
21. Apropos presupusa homosexualitate a lui Wittgenstein: dacă o homosexualitate nu se manifestă atunci ea nu există!